U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **N. Q. T.**, zastoupený advokátem Mgr. Markem Eichlerem, Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2023, čj. MV-75254-4/OAM-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2023, čj. 19 A 20/2023-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím policie ze dne 22. 5. 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Odvolání proti němu bylo zamítnuto. Rovněž žaloba proti rozhodnutí o odvolání a následná kasační stížnost byly zamítnuty (rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, čj. 4 Azs 84/2021-52). Dne 15. 6. 2022 žalobce požádal o vydání nového rozhodnutí, kterým by byla zrušena platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Žádost odůvodnil tím, že se stal rodinným příslušníkem občanky EU, neboť jeho dcera nabyla dne 5. 5. 2022 občanství ČR. Prvostupňový orgán žádosti nevyhověl a řízení usnesením ze dne 6. 1. 2023 zastavil. Proti usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 31. 5. 2023. Městský soud zamítl následně podanou žalobu.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost. Namítá, že městský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal námitku naplnění podmínek § 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Správní orgány a soud si nezákonně vykládají pojmy *„rodinného příslušníka občana ČR“* a *„skutečné péče“*. Tu nelze stavět pouze na zdravotním stavu dcery či financování rodiny. Stěžovatel vypomáhá družce s podnikáním (její zdravotní stav je špatný), protože legálně pracovat nemůže. Materiálně tak zabezpečuje svou dceru. Od malička o ni pečuje, podílí se na její výchově. Dcera je zletilá, avšak je ve věku blízkém mladistvému a studuje. Dále se stěžovateli nelíbí, že mu je kladena k tíži jeho absence v místě bydliště v době, kdy byl povinen setrvat v azylovém středisku. Městskému soudu také vytýká, že odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni v obdobném případu, přestože ten byl zrušen rozsudkem NSS ze dne

31. 10. 2023, čj. 8 Azs 279/2022-47. Stěžovatel namítá rovněž chybné posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Pokud by v době rozhodnutí o správním vyhoštění byla dcera stěžovatele občankou ČR, pak by samotný nelegální pobyt stěžovatele nenaplnil znaky závažného narušení veřejného pořádku či ohrožení bezpečnosti státu a on by nebyl vyhoštěn. Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil napadený rozsudek, věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a přiznal stěžovateli náhradu nákladů, příp. aby zrušil i předcházející správní rozhodnutí.

[3] Podle žalovaného správní orgány postupovaly plně v souladu s právními předpisy. Stěžovatel neprokázal, že skutečně pečuje o svou dceru, často se nezdržoval v místě bydliště, veškeré finance domácnosti zajišťuje družka stěžovatele. V podrobnostech žalovaný odkázal na rozsudek městského soudu a správní spis. Navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[4] Ve věcech, v nichž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud ji odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11–12, č. 4219/2021 Sb. NSS).

[5] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[6] Stěžovatel namítal nedostatečné a nesprávné posouzení podmínek pro vyhovění jeho žádosti. Podle § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců *policie vydá na žádost cizince, který se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stal občanem jiného členského státu Evropské unie, nové rozhodnutí, kterým zruší rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud nehrozí nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. Obdobně policie postupuje v případě cizince, který se po pravomocném rozhodnutí o správním vyhoštění stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie.* Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*

[7] K výkladu pojmu „*skutečné péče*“ ve smyslu citovaného ustanovení existuje bohatá judikatura správních soudů i Soudního dvora, z níž správní orgány při posouzení stěžovatelovy žádosti vycházely. Obsáhle ji rekapituloval také městský soud. NSS stručně opakuje, že správní orgán je povinen zkoumat faktický stav péče rodiče o jeho potomka. Na ten lze podle okolností případu usuzovat například z finančního zajištění rodiče či vyživované osoby, věku (ne/zletilosti), fyzického a emočního vývoje vyživované osoby, míry citové vazby na rodiče, intenzity a trvalosti péče (srov. rozsudek Soudního dvora ze dne 19. 10. 2004 ve věci C-200/02, *Zhu a Chen*, rozsudek velkého senátu ze dne 10. 5. 2017 ve věci C-133/15, *Chavez-Vilchez a další*, rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2019, čj. 10 Azs 178/2018-37, a ze dne 5. 9. 2019, čj. 4 Azs 238/2019-33). Je-li občan EU zletilý, lze o tzv. odvozeném statusu rodinného příslušníka občana EU uvažovat pouze výjimečně (viz rozsudek velkého senátu ze dne 8. 5. 2018, ve věci C-82/16, *K. A. a další).* Pro úplnost NSS konstatuje, že rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2022, čj. 77 A 140/2020-62, byl zrušen toliko z procesních důvodů. Není pochybením městského soudu, že své obsáhlé

odůvodnění doplnil odkazem na argumentaci v takovém rozsudku, pokud ji považoval za relevantní.

[8] V nyní projednávané věci správní orgány zjistily, že stěžovatel se finančně nijak nepodílí na chodu domácnosti či výživě dcery. Rodině pouze v omezeném rozsahu vypomáhá. Stěžovatel ve svých úvahách zcela pomíjí své vlastní náklady na živobytí. Družka stěžovatele sice doložila zdravotní problémy, ty však nejsou natolik závažné, aby jí bránily podnikat. Stěžovatel bývá doma často až ve večerních hodinách, po dobu výkonu trestu odnětí svobody (v letech 2015 až 2018) nebyl doma vůbec. Tuto odluku zavinil sám, neboť úmyslně spáchal tzv. drogový trestný čin. Stěžovatel nebyl zastižen doma ani při dvou pobytových kontrolách. Z toho jednou pobýval v azylovém středisku, což sice správní orgány a městský soud v napadených rozhodnutích zmínily, ale zjevně nestavěly svůj názor pouze na této absenci. Dceři stěžovatele bylo v době zastavení řízení 19 let. Je zletilá, samostatná, svéprávná. V průběhu řízení před správními orgány a městským soudem nevyšla najevo žádná skutečnost, jež by zpochybnila schopnost dcery uplatnit se na trhu práce, příp. pokračovat ve studiích. Dcera nepotřebuje každodenní péči svého otce, s nímž může být v kontaktu i tehdy, bude-li mimo území ČR (např. prostřednictvím telekomunikačních technologií). Tím spíše, že doba, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovena na pouhý jeden rok. NSS uzavírá, že v případě stěžovatele nebyly splněny podmínky skutečné péče o jeho dceru ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[9] Stěžovatel dále namítal nesprávné posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Ani v tomto ohledu mu nelze přisvědčit. Hypotéza skutkové podstaty § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců totiž obsahuje dvě podmínky, jež musí být splněny současně (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2015, čj. 4 Azs 228/2015-40, bod [47]). Zaprvé, cizinec se po nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění stane občanem jiného členského státu EU nebo jeho rodinným příslušníkem. Již tuto podmínku stěžovatel nesplnil, což bylo hlavním důvodem pro nevyhovění jeho žádosti. Za druhé, ze strany cizince nesmí hrozit nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit veřejné zdraví. K této podmínce stěžovatel *de facto* vztahoval svou námitku nepřiměřenosti rozhodnutí. Podle NSS byl postup žalovaného a městského soudu za daných okolností dostačující (ne-li nad rámec nezbytného). Ti konstatovali, že stěžovatel nesdělil žádné nové významné změny oproti stavu posuzovanému v řízení o správním vyhoštění, a proto odkázali na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2021, čj. 4 Azs 84/2021-52, v němž byla přiměřenost správního vyhoštění stěžovatele podrobně zdůvodněna.

[10] NSS konstatuje, že správní orgány a městský soud se případem stěžovatele podrobně zabývaly. Jejich závěry jsou logické, přesvědčivé a mají oporu ve správním spise i právních předpisech. NSS neshledal žádné pochybení, které by v této věci založilo přijatelnost kasační stížnosti, a proto ji odmítl (§ 104a s. ř. s.).

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, body 51–53). Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak toto právo měl, žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2024

Ondřej Mrákota
předseda senátu